

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum sint duæ claves, an vna tantum? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

gratiam : ita sacerdos dicitur excludere , non quòd impedimentum ad intrandum ponat : sed quia impedimentum positum non anouet, quia ipse amouere non potest, nisi prius Deus amouerit: & idèd rogatur Deus vt ipse absoluat, vt sic sacerdotis absolutio locum habeat.

Ad quimum dicendum, quòd actus sacerdotis non est immediatè super regnum, sed super sacramenta, quibus homo ad regnum peruenit.

ART. III.

Vtrum sint duæ clauæ, vel tantum vna?

AD tertium sic proceditur. Videtur, quòd non sint duæ clauæ, sed tantum vna. Ad vnã enim seram non requiritur nisi vna clauis. Sed sera, ad quã amouendam ordinantur Ecclesiæ clauæ, est peccatũ. Ergo contra vnum peccatum non indiget Ecclesiã duabus clauibus.

67
*Extrau.
quia quo
rumdam
de verb.
signif.*

¶ 2 Præterea, Clauæ in collatione ordinis conferuntur. Sed scientia non est semper ex infusione, sed quandoque ex acquisitione; nec ab omnibus ordinatis habetur, sed à quibusdam non ordinatis habetur. Ergo scientia non est clauis: & sic est vna tantum clauis, scilicet potestas iudicandi.

¶ 3 Præterea, Potestas quam habet sacerdos super corpus Christi mysticum, dependet ex potestate, quam habet super corpus Christi verum. Sed potestas conficiendi corpus Christi verum, est vna tantum. Ergo etiam potestas, quæ respicit corpus Christi mysticum, est vna tantum. Sed hæc est clauis. Ergo, &c.

SED contra, Videtur quòd sint plures quam duæ: quia sicut ad actum hominis requiritur scientia & potentia, ita & voluntas. Sed scientia discernendi ponitur clauis; & similiter potentia iudicandi. Ergo & voluntas absoluendi debet dici clauis.

¶ Præterea, Totã Trinitas peccatum remittit. Sed sacerdos per clauæ est minister remissionis peccatorum. Ergo debet habere tres clauæ, vt Trinitatẽ configuretur.

RESPONDEO dicendum, quòd in omni actu, qui requirit idoneitatem ex parte recipientis, duo sunt necessaria ei qui debet actum illum exercere; scilicet iudicium de idoneitate recipientis, & expletio actus. Et idèd etiam in actu iustitiæ, per quam redditur ei cui hoc quo dignus est, oportet esse iudicium, quòd discernatur, an iste sit dignus; & ipsam redditionem & ad utrumque horum auctoritas quædam siue potestas exigitur. Non enim dare possumus, nisi quòd potestate nostra habemus: nec iudicium dici potest, nisi vim coactiuam habeat, eo quòd iudicium ad rem iam terminatur; quæ quidem determinatio in speculatiuis fit per virtutem primorum principiorum, quæ resisti non potest; & in rebus practicis per vim imperatiuam in iudicante existentem. Et quia actus debet recipi in eo, in quem exercetur, debet recipi per clauem iudex Ecclesiasticus dignos, & cludit indignos, vt ex dicta definitione patet. Et sic indiget iudicio discretionis, quo idoneitatem iudicet, ex ipso receptionis actu: & ad utrumque debet potestas quædam siue auctoritas requiratur. Et secundum hoc sunt duæ claues, quarum vna pertinet ad iudicium de idoneitate eius, qui absolendus est: & alia, ad ipsam absoluionem. Et hæc duæ claues distinguuntur in essentia auctoritatis, quia vtraque ad officium idem competit: sed ex comparatione ad actus, quorum vnus alium præsupponit.

*In artic.
preced.
arg. 1.
posita.*

Ad primum ergo dicendum, quòd ad vnam feram aperiendam vna clavis immediate ordinatur: sed hoc est inconueniens, quòd vna ad actum alterius ordinatur: & sic est in proposito. Secunda enim clavis dicitur potestas ligandi & soluendi, est quæ immediate feram aperit peccati: sed clavis, quæ dicitur scientia, ostendit, cui aperienda sit fera illa.

Ad secundum dicendum, quòd circa clauem scientiæ duplex est opinio. Quidam enim dixerunt, quæ scientia, secundum quod est habitus acquisitus, & infusus, dicitur hæc clavis; & quod non est potestas, & idèd

is clavis, sed in ordine ad aliam clauē dicitur clavis: & idē quando est sine alia, non dicitur clavis: sicut in viro literato, qui non est sacerdos. Et licet hac clauē quandoq; aliqui sacerdotes careant, quia neq; habent scientiā acquisitā neq; infusā, qua absoluerē & ligare possint: tamen quandoq; industria naturali ad hoc vultur, quā secundū eos clauiola dicitur: & sic clavis scientiā, quamuis cum ordine nō tradatur, traditur tamē cum ordine, quōd fit clavis: quod prius nō erat. & hęc videtur opinio Magistri fuisse*. Sed hoc non videtur verbis Euangelij concordare, quā claves Petro dandas promittunt: & ita non solum vna, sed duę in ordine dantur. Et propter hoc alia opinio est, quōd scientia, quā est habitus, non est clavis, sed auctoritas actū scientiā exercendi: quā quandoque sine scientia est, quandoque autē scientia sine ipsā, sicut patet etiam in iudicijs secularibus. Aliquis enim iudex secularis habet auctoritatē iudicandi, qui non habet iuris scientiam: & aliquis ē contrario habet iuris scientiam, qui non habet auctoritatē iudicandi. Et quia actus iudicij, ad quem aliquis ex auctoritate suscepta ordinatur, non autem ex scientia habita, sine vtroque bene fieri non potest: idē auctoritas iudicandi, quā clavis est scientiā, sine scientia non potest sine peccato accipi: sed scientia sine auctoritate sine peccato haberi potest.

Ad tertium dicendum, quōd potestas conficiendi est ad vnum tantum actum, alterius generis: & idē non connumeratur clauibus, nec multiplicatur, sicut potestas clauium, quā est ad diuersos actus: quamuis secundum potestatis [sive] auctoritatis essentiam sit vna, vt dictum est ↑.

Ad quartum dicendum, quōd velle, vnicuique est liberum: & idē ad volendum non exigitur auctoritas. & propter hoc voluntas non ponitur clavis.

Ad quintum dicendum, quōd tota Trinitas eodem modo remittit peccata, sicut vna persona: & idē non oportet quōd sacerdos, qui minister est

*l.4. sēt.
d. 19 p. 2.
A.

In fine
corp. h. u.
ius art.

Trinitatis, tres claves habeat, & præcipuè cum
luntas, quæ Spiritui sancto appropriatur, clauem
requirat, vt dictum est *.

QVÆST. XVIII.

De effectu † clauium, in quatuor articulis
diuisa.

D E inde considerandum est de effectu clauium
¶ Circa quod quærentur quatuor.

¶ Primo, vtrum potestas clauium se extendat
remissionem culpæ?

¶ Secundo, vtrum sacerdos possit remittere pec-
tum, quoad pœnam?

¶ Tertio, vtrum sacerdos per potestatem clauium
ligare possit?

¶ Quarto, vtrum possit etiam soluere & ligare
cundum proprium arbitrium?

ARTIC. I.

Vtrum potestas clauium se extendat ad re-
missionem culpæ?

A D primum sic proceditur. Videtur, quod po-
tas clauium se extendat ad remissionem
pœ. Dicitur enim discipulis, Ioan. 20. Quorum
seritis peccata, remittuntur eis. Sed hoc non dicitur
quantum ad manifestationem tantum, vt Magister
littera * dicit: quia sic sacerdos noui testamenti
haberet maiorem potestatem, quàm sacerdos
ris testamenti. Ergo exercet potestatem in
remissionem.

¶ 2 Præterea, In pœnitentia datur gratia ad
missionem peccati. Sed huius sacramenti dispen-
tor est sacerdos ex vi clauium. Ergo cum gratia
non opponatur peccato ex parte pœnæ, sed ex
te culpæ: videtur quod sacerdos ad remissionem
pœ operetur ex vi clauium.

¶ 3 Præterea, Maiorem virtutem recipit sa-
dos ex sua consecratione, quàm aqua baptismi ex
sanctificatione. Sed aqua baptismi hanc vim acci-
vt corpus tangat & cor abluat, secundum Augu-
stinum.

* in solu-
tione pra-
cedenti.
† Cōc. Tri.
ses. 14. de
sacram.
pœn. can.
15. Extr.
Quia quo-
ru ndam
de verb.
signif.

68

Tho ubi
sup ar. 3.
q. 1. &
seq.
* l. 4 sent.
d. 18.